

Содржина

- 1.Исповед
- 2.Празни Желби
- 3.Со болка те пишувам
- 4.Спомен
- 4.Знам и ти знаеш
5. Ајде заприго времето
6. Ако и понатаму врне овој сите дожд
7. Ако некогаш Вечноста одобри
8. Бледа копија
9. Величенствена Везилка
10. Ветрот и јас
- 11.Вечерва
- 12.Во мојата изртена младост
- 13.Во преграатките на светлосната музика
14. Волчја Патека
- 15.Додека коските ме оковуваа
16. Елитни совети
17. Попуста Белина
- 18 Талкач
- 19.Здив на измама
- 20.Љубовта на сонувачот
- 21.Кажи срце мое
22. Кога ќе ја тргнеш пајажината од заборавот
23. Кога пред Бог се заветивме
24. Круг или Имагинација
25. Љубовно умирање
26. Ме праша гавранот
27. На мојата сакана Курва
28. Некаде длабоко во мене
29. Простими по Трет Пат
30. Синоќа те посетив
31. Товар
32. Три солзи
33. Фенер
34. Ходник на болката
35. Чуварот на бездната
36. Шепотам со самотијава

- 37. Тажна гитара
- 38. Осамени монолози
- 39. Слепи сме Изгубивме
- 40. Ќе им забранам на очите

Исповед

Сум се оддавал на блуд, разврат натопен со алкохол и опијати, сум ги гребел ноќите и дните додека крв не потече од нив, сум ја силувал сопствената душа убедувајќи се себеси дека е подобро да изгорам во грев отколку да го барам недостижниот мир во срцето, сум ги губел свеста и совеста до помрачување на умот, сум бегал од вистината јавајќи на лагата, сум го извалкал образот по кој сум создаден за љубов, а не за предавства, ама не сум намразил никого за да му посакам пеколни маки од кои не се излегува.

Ете, затоа плачам, зашто омразата не ми го киднапирала срцето, не се вообличила во мене како суетен превез врз очите, па умеам да видам колку сум глупав и бескорисен.

Го гледам злото како се распослало врз битисувањето, безидејноста, лицемерството и алчноста го черечат светот, моќта е убедена дека може изгрејсонцето да го направи зајдисонце, го гледам злото, војната што ни ги распнува душите, профитот што ни ги поцрнува очите и целта ги оправдува средствата што ја правдаат омразата кон ближниот свој, и се разделува љубов од почит за да се владее со ум и тело, и се гази во крв до колена за да му се направи на другиот тоа што не сакаме нам да ни се прави. Ете, затоа плачам, зашто сум слаб и недостоеен да го прегрнам светот, зашто никогаш не сум мразел, ама не знам како на другите да им го подарам тоа без да се возгордеам. Плачам затоа што не го мразам непријателот свој, ама не умеам ниту да го возљубам во срцево. Плачам затоа што сум грешен. Затоа жали ме, прости ми и научи ме Господи!

Празни Желби

Вечерва сакам да бидам сенка прозирна
да дојдам тивко како сон
да стражарам до зорите рани
покрај твојата постела

вечерва сакам да бидам топол зрак
топол како твојот последен бакнеж
да греам околу твоето срце
да го стопам заборавот што ти се свил

вечерва сакам да бидам тивок ветар
да ти шепотам за спомените наши
исто како некогаш на клупата дрвена
или пак покрај брановите на Вардар

вечерва сакам
повеќе да не бидам папсан и омалаксан
вечерва сакам
да не посакувам празни желби.

Со Болка те пишувам

ете

вчера пробав да го вратам сјајот во очите мои

се излажав

видов дека е тоа само отсјај на еден драг спомен

пробав

да се насмеам на ликот од огледалото

но грчевите од болка се пресликаа

пробав

сам со себе да разговарам

но осамената тишина ме замолчи

пробав

да слушан песна весела

само одекот на крик до мене стигнува

птицата кобничка како тажалката пее

остануваат уште неколку минути

громовите за тебе надвор зборуваат

го најавуваат твоето заминување

пробај

барем името да го изговориш

што сеуште во срцето го криеш

со болката твоја низ вените го пишуваш

Песна за еден спомен

Ова е песна за еден спомен
во споменот ги оставам очите што плачат
и понекоја тажна неиспуштена воздишка

на крстопатов сега стојам
лево од мене се темните патеки
многу крикови таму во далечината слушам

десно од мене се ладните прсти на декември
мртвата лажна надеж и солзите кои ме приковаа
со илузија ме хранеа додека со болката се сладеа

позади на патеката мината куп од спомени
соништа веќе сонувани
ефтино продадени и за за миг згазени.

Напред
повеќе празнина, само три метра пред мене патека
го направив првиот чекор малку плашливо
шест метри патека стана

Знам и ти знаеш

Зошто да пишувам стихови
кога болката лакоми ги јади секојдневно
зошто, да се радувам на првиот утрински зрак
кога никаде во хоризонтот твојот лик го нема
знам, го избриша од твоите мисли моето име
го исфрли од твоите спомени мојот лик
го заборави после твоето слободно утро мојот мирис
насмевката ја вртиш на друга страна
повторно знам
те плаши мирисот на земја што се шири околу мене
бледилото што се послало на мене како сивите пепеласти ноќи
и теките болни воздишки
знам
новата патека која сега ја градиш е поубава
знам
на мојата патека го гледаш крајот
знам
а тоа и ти го знаеш.

Ајде заприго времето

Со твојата невидлива рака го распукуваш небото
тераки ги облаците во неврат да одат...

ајде заприго времето

јас ќе го запрам постоењето...

ќе се свртиме двајцата према исток

гледаки го раѓањето на сонот

кој го носи ореолот на кристалната вечност...

Ако и понатаму врне овој сите дожд

Ако не станеме пепел

Колку ли ќе биде танка оваа црнејца, иловица и црвенејца

Ако не станеме прав

Колку ли ќе биде мала оваа црнејца, црвенејца и иловица

Ако не ја напоиме со нашата крв

Колку ли ќе биде жедна оваа иловица црвенејца и црнејца.

Ако е ноќ, зошто тогаш семоќниот ветер спие

И неподвижното време се скаменува насекаде околу нас

Ако ги знаеме сите тајни на човечката историја

Дали тогаш во тие тајни ќе го најдеме и нашиот втор живот.

Ако се родиме по трет пат, дали навистина сме Бесмртни

Или змијата која постојано не мами со јаболкото не прави смртни

Ако пак станеме Пагани, дали ќе не закопуваат како што доликува

Или ќе не запалт, ќе не фрлат, потоа ќе пеат весело како на Ѓурѓовден

Ако и понатаму врне овој сите дожд

Уште колку ли ако до полноќта ќе се родат.

Ако некогаш Вечноста одобри

Ако некогаш Вечноста одобринашите преградки....

Повторно да танцуваат заедно сплотени во ритамот

На сите неродени утра

Тогаш

Јас ќе бидам сликар

Ти ќе бидеш поет

Боите ќе ги земам од виножитото

Душата ќе ја ставам како палета

Со преморените прсти ќе ги сликам на небесното платно

Илјадниците посакани мигови

Така ќе знам дека повторно сум го нацртал

Твоето блескаво небо,што љубовта моја неподарена го чува

А,ти

Ти ќе го слушнеш шепотот на мојата тишина

Ќе ти шепоти за солзата на Ангелот,што плачеше со мене

Ќе ти каже да слушнеш,да не запишеш

Тишината беше мојот сојузник,самотијата мој меч....

Дното беше моја потпора....

Во средината на тишината стои олтарот што со оган го заградив

Пред олтарот кинев парчиња време

Што честопати живот ги нарекував

А ти,ти тогаш

Некаде во некои стари соништа најдиго твоето име

Го напишав на еден лик од изгубено дете

А ти,ти со твоите зборови неизговорени

Сокриени во твоите тајни дамари

Напиши и запиши,песна неотпеана

Моето срце не е камен...во него е една мала вселена

Ако некогаш Вечноста одобри

Ќе застанеме заедно во пурпурноста на утрото

Пред црниот камен

Гордоста ќе ја залепиме ете таму,тој убиец на сите соништа

ќе ја направиме заточеник на тагата

ете..... Ако некогаш Вечноста одобри

Бледа копија

Моралот го претвори во предавство
 Го расчлени во илјада парчиња
 Го нарече нов живот
 Го закити со срма избледена

Зошто се потребни секавањата
 Кога црешата повторно млади пупки фрла
 Старите веќе се со трулеж невиден
 Етеги крај стеблото последните се распаѓаат

Останува само приказната ненапишана
 Жолтата испукана хартија
 И старото перо
 На старото место каде прашината царува.

Недореченото, напишиго на таванот испукан
 Претвориго во точка една
 Колку голема, зависи од мртвите спомени
 Ова не е исповед моја, некои зборови ненапишани се.

Сеедно ми е сега
 Дали ќе бидеш стих опеан
 Или песна недогледна
 Или само нема буква во празна неизговорена реченица.

Немам повеќе причина да мразам
 Беше само бледа копија на жена
 Празен одраз на ликот од долниот спрат
 Послушен поданик кој ги гризи усните од бес скриен.

Величенствена Везилка

Мојата љубов остана да стои во твојот облик
На места ја крпев со обични конци
На места ја лепев со солени солзи
Но денес е Понеделник и нема да пишувам
Ќе биде ова недела на одмор
Кога и морето од емоции нема да има бури
Кога и небото црни облаци нема да го прекријат
Сепак, нема ништо да кажам
Ќе оставам срцето да зборува со тишината
Незнам колку ќе ме слуша кога ќе го мирам
Позната реченица ја повторив стопати пред огледало
Таа и никогаш не те сакаше
Беше само обичен орнамент на нејзиниот гоблен
Го везеше со години со конците на лажната љубов
Мислеше дека ќе го наслика ликот на нејзината љубов
Ете преку твојот лик, а другите да не видат
И сега везе, добро
Толку добро што гобленот веќе нема место за нови ликови
Којзнае можеби ќе го земе небото за свој простор
Та нели е Величенствена

Ветрот и јас

Позади сите познати и непознати времиња
 Ветерот и Јас,ја гледавме Метаморфозата на твојата болка
 Од обична болка стануваше болка голема
 Од болка голема во болка неподнослива
 Од болка неподнослива во рикови кои ушите ги параа
 Гледам,сеуште имаш моќ д аја сокриеш и од небото
 И
 Некаде под самите висови,каде што спиеше Ти
 Се снови твојата нова лажна насмевка
 Напорно се труди да го затвори процепот
 кој од ден во ден пука се повеќе
 чекаќи го денот
 кога ќе рикне со сила незапирлива,течеќи во потоци
 тага секојдневна

да

Позади сите познати и непознати времиња
 Ветерот и Јас,ја гледавме Метаморфозата на твојата болка

Вечерва

Вечерва

Ме напушти мојата темна душа
Заминуваќи
Некаде каде што твојата мртва сенка ја чека
Којзнае
Можеби тие барем ќе бидат сега среќни
Во ништавилото
Отколку ние овде во овој пекол
Каде
Се среќаваме само во кошмарите
За ете
Само да си ги разменеме маските
Со лажни насмевки
И со почетокот на пурпурот
Повторно молчешкум да ги броиме чекорите
И го слушаме нивното болно ехо

Во мојата изртена младост

Во мојата изртена младост честопати се прашував..
Ако Бог е мојот Господар
а Јас сум неговиот покорен слуга...
каде ли е мојата Слобода...
дали е во Времето или Просторот....
Но,после многу Битки
започна конечно моето вообликување..
ја голтнав молчешкум горчливоста на Очајот..
сега простете
ќе ја оставам земјата
нека пука под тежината на гревовите..
не,нема да се прекрстам..
туку пред Небесниот Олтар ќе се венчам...
Во Белината е девојката со ржена коса на себе...
и блесок во очите...
нема,нема сомневање за ова.

Во Прегратката на Светлосната Музика

Се разбудив во прегратката на светлосната музика и досега непознато чувство кое на волшебен начин цвеќињата кои viseа на прозорот ги боеше во љиљакова боја исполенета со мали светликави ѕвездички. Над срцето сега бдеше и со затворени очи светот кој со своето невидливо вретено ги миреше разиграните утрински немирни палави ветришта. Невидливата рака на судбината пишуваше песна која ја свиреа небесните харфи. Телото сеуште се прпелкаше во светлосниот грал, каде нектарот го лепеше со својот занес повторно и повторно да ја посака ѕвездената прашина.

Во храмот на месечевата светлина, моќта растеше вртоглаво, со насмевка на Боженствена убавина ја раскажуваше родената тишината на изминатата ноќ.

Ја прашувам убавината дали капките кои капнаа на црвената роза ја донесоа долго исчекуваната хармонија.

Сега сум безимен поет
 Сега си безимена ружа
 И утрото има име
 И птицата има име
 Ќе те наречам
 Моја утринска Ружа

Сега си ПолуБожица
 ПолуЖена
 Облечија небесната наметка
 Самовилите
 Твоите сестри што ја ткаеа

Таму каде што столетијата спииа
 Таму каде што времето се раѓа и умира
 Таму застани и негледај назад

Одата на животот
 Со безгрешноста зачинија

Во вечните Еони оставија
Безгласната птица нека раскажува

Ја слушам музика со занес и слушам како шепотот плови...стравот потона
во сеќавањата,заспа во длабок сон,од пепелта се буди новата жар,дел од
тебе веќе плови во самовилско море,мајката над мајките на мостот од
прошката стои,те моли со две неисплачени солзи жешки во кругот на
своето постоење,гаѓањето на новите утра да ги гледа.

Вечниот тага се срона од сршта на вистината,изворот на омразата го
затвори,молчам,прошката како семе од длабочините на душата ја фрлам и
на заборавеното небо оставам да падне.

Прошката е мирен сон на детето што моли под покривка ладна...прошката
е поглед во новото утре со насмевка широка...прошката е сјајен кристал
кој свети во длабочината на душата...прошката е најубавата
прегратка....прошката е Благослов небесен...прошката е одмрзнато
срце....прошката е најубавиот бел голуб што долетал во пролета
нова...прошката е затворен понорпрошката е пеплосана омраза....за
прошката знаат тие што грешеле,прошка се бара,прошка се добива
,човечки е да се греши,а само вистински човек може да си ги признае
грешките и да прости...

Волчја Патека

Без виеш, без тага на себе
 По волчјата патека тргнувам
 Во врели ноќи на лов и млака љубов
 Во густа шума со пламени грмушки

Во маглини пространства
 Каде и славните се губеле
 Без тивок шепот
 Со сенишни празни сништа

Талкач
 Под сјајот на месечината
 Ќе пробам
 Стариот пагански копнеж да го отпретам

Ако се вратам
 Нема зол вестител да бидам
 Само ќе ја кажам
 Ете песната на човекот

Дозволими судбино
 Или некој те нарекува случајност
 Или некој никако не те нарекува
 Дозволими да станам смртник
 До вчера бев никој и ништо
 Ситно зрнце во песокот
 Бледа сенка во денот
 Нем глас кој стои спроти ветерот
 Дозволими да ја видам смрта
 За да го засакам животот

Дозволими судбино
 Да го јавам ветерот наутро
 Да го прегрнувам денот напладне
 Да ме милува полноќта со сјајот месечев
 До вчера само маглите лигави ги газев
 Морничавата тишина ја слушав како плаче со мене
 Наместо плач само крици слушав

Дозволими судбино
Да мразам исто како и другите
Да бидам само еден смртник обичен
А не фанатик кој мисли дека љубовта е без болка

Дозволими судбино
Да станам човек
Од утре да го разбудам темното во себе
Да го заспијам светлото
А кога смрта ќе дојде
Да знае дека и ликот мој виси на мозаикот нејзин.

Додека коските ме оковуваа

Додека коските ме оковуваа
 Се грчев во себе
 неможеќи ни човечки да се исклештам...
 Грутки од сув воздух голтав додека копав по земјата
 Проколнуваќи ја
 додека таа злокобно си поигруваше со сето неродено време..
 Едно е да молчиш покорно
 друго е да се разјадуваш од сознанието
 и кажував...
 раснев во твојот овоземски свет
 во присвоената куќа
 каде Јудејците се распостилаа секојдневно
 не копнеев по злато како нив
 ни пак на Блудот се радував.....
 не словееа
 туку кркорееа некако матно радосни
 кога пееа
 пееа грозна песна за победата
 и сопствената горделивост ја величеа....
 но таен вестител се јави
 и без да те праша на полна месечина ми прослови...
 овдешните луѓе меѓу кои си
 немаат корен
 а немаш и ти корен меѓу нив..
 оди
 оди таму каде што Блесокот на Свездата ќе те грее..
 оди
 зошто мртвиот лач во очите ќе ти всадат..
 не скрби веќе..
 породот за кој мислиш дека е твој
 не е твој..
 оди
 и заколни се пред Олтарот Повторно...
 оди
 изморен си од лагите во кој те оковаа.

Елитни совети

Ќе ви раскажам за една кошмарна ноќ
 Случајно отидов кај елитата
 На култно место беше тоа
 Ми кажаа познанијниците да не одам
 Не ги послушав и сега жалам
 Ги имаше многу
 Со лица разни извештачени од насмевки
 Некои веќе насмевката беше ја залепиле
 И од сонот така не се делеле
 Раскажуваа сите долго врева беше невидена
 Секој сакаше погласен да биди од соговорникот
 Го запрашав тогаш
 Еден кој стоеше спротимене
 Чинам де*ел беше со стомак голем
 Да ми каже за љубовта нешто
 И за искреноста некој збор
 Громогласно се насмеа
 И другите смеата ја прифатиа
 Незнаев зошто се смеат
 Тогаш низ солзи тој со стомакот голем
 Кажа мисла негова голема
 Низ салата одекна
 Знаеш ли ти колку кошта љубовта
 Знаеш ли
 Знам дека незнаеш
 Само еден мангар бел,ете толку кошта
 Ефтина е и се распродава секаде
 Можеш да ја купиш на секој агол
 Само сонувачите веруваат во нејзината сила
 Искреноста
 Па тоа е најголемата будалаштина
 Ако си искрен
 Тогаш си само еден мал беден црв
 Ќе ползиш постојано
 Сите ќе те газат
 Во мигот се стаписа
 И сите го погледнаа со презир

Го презреа зошто беше искрен
Ми рече тивко
Одиси одиси од ова место
Нели гледаш дека само немир ни донесе
Нели гледаш дека само раздор направи
Одиси и ползи по твоите калливи улици
Гледај во твоето небо
и бидиси искрен
но немој овде
одиси зошто ја гледам омразата кон те*е
им блика од очите нивни

Попуста Белина

Ја гледав зората
 Како нежно го благословува денот
 Насмевнат беше тој слатко
 Една насмевка и мене ми подари
 Ноќта намрштена евеја си оди
 Го зема и последниот темен зрак

Свежината утринска
 Со росата се капи
 Блеснала белината насекаде
 Постела послала
 Кани на празник свој
 Венчина од полски цвеќина дари

Заскитан облак не темен не е
 Самозаскитан тука е
 Но бреме не носи
 Ветерот лут го донесе
 И тој несака тука да е

Корнеше тревки од бес осаменик еден
 Под јавор ли беше
 Ја сакаше ноќта темна
 Ја љубеше исто како душата своја

Белината со сенката го мири
 Јато птици му прати на гранките
 Песна милозвучна да му отпеат
 Песна што душа мири

Не вели облакот сега
 Не му давајте песни
 Или зборови
 Само тишината дајте му ја
 И мирот ете таму ќе го најде

Талкач

Запомни го овој миг
Тој е твој
Го украдов така дрско од времето
За тебе
И за мене
Ќе се сетиш по години сто
Кога на прозорот твој
Ќе пее осамена птица за еден миг
Јас го знаев ова
Уште пред години триста
Тогаш бев само талкач во времето
И запишувач на судбини разни

Здив на Измама

Пробав ,низ болниот грч на лицето
 Со стара магиска формула
 И заборавен таен пагански ритуал
 Драга моја
 Да те избришам од виугите на мозокот
 Со заборав да те препокријам
 И привидот на спокој да го заробам
 Барем еден миг да сонувам

Гласот на Перун грмна
 Ведите, ќерките покорни ги прати
 На црното небо напишаа
 -немој
 Ќе те проколнам
 Во проклетијата на непостоењето
 Најголемиот и најцрн престол ќе ти го подарам
 Клесан од најстудениот невидлив камен
 Круна од црви трипеди долги ќети сплетам
 Деноноќно ќе ја носиш
 Со крикови страотни ќе пееш.

Велес
 Не чекаше ни миг и тој да се јави
 Довикна
 Со страотен урлик на ордата волци
 -немој
 Ќе те проклонам
 Во пустелија без почеток и крај
 Ќе одиш бос по трња, ќе спиеш на пепел жешка
 Со голи раце корења ќе корниш, на гладот привид ќе правиш
 Од шкорпии змии мира ќе немаш
 Денот ќе го проколнуваш
 Ноќта ќе ја мразиш

Весна
 Низ тивкиот шум на брезите процеди
 Плачот на врбата потврди дека е така
 -немој
 Ќе те проклонам

Од најтајниот дамар надежта ќе ти ја земам
Изворот на солзи ќе ти го пресушам
Треперот на срцето што сега немир го мори
Пепел ќе го сторам, мртви копнежи ќе ти подарам
Венецот од булки, шебој, невен, на млада врба исплетен, ќе овени
Ти, вистинска сенка ќе бидеш
Но сенките ќе бегаат од тебе

На работ од бездната стојам
Со болен грч на лицето
Ветерот ладен ме шиба немилосрдно
Здивот на измамата постојано го расејува.
Помешан со твојата воздишка.

Љубовта на Сонувачот

Знаеш ли
 Никогаш не би променил мојот Пекол
 За твојот Рај
 Би прашала онака радиреда
 зошто
 Овде,и болката е вистинска.и солзата паѓа
 И се радува кога звукови на земјата прави
 Таму
 Во твојот Рај,секоја насмевка имам цена
 Секоја прегратка е лажна
 Секоја утеха е цинична
 Да
 не би го менувал мојот Пекол за Твојот Рај.

Знаеш ли
 Колку пати ми требаше да ја закрпам душата
 Со Месечевите нишки на полноќ
 Знаеш
 Но другите незнаат
 Дека секогаш ревеше од глобочините
 како збесната волчица
 Да ме окува маѓијата која во љуњите ја ставаше

Ама ете
 Со помодрени усни си
 Очите покриени со тешки клепки ти се
 Без солзи
 Излижаните непца сувотија прпелкаат внатре
 Не ти се лутам веќе
 Денес е Сведен голем
 На Ден Пладне се Венчав пред олтарот
 Со светлината на Свездите
 И ќе го вратам животот во изгаснатите очи.

Сето ова го правам во чест на Судбината
 Конечно да ја види Љубовта на Сонувачот

Кажи срце мое

Кажи срце мое,што е ноќта без своите свезди,кажими,што се градовите
без своите светли булевари,кажими,кажими срце мое што сум јас без
неа..зарем само моите сеќавања повторно и повторно ќе ме водат до
нејзиното срце..кажими,срце мое,до кога ќе се бориме против
времето..знам тажно си и ти,бидејќи студенилото од дождот не го
сеќаваме,но ударите од солзите нејзини кои капат премногу болат..зарем
не..

Неверуваш во моите стихови
Кога со треперот мои ги кажувам
Дека те сакам,силно,толку силно
Што нема никогаш,моите соништа да ги затворам
Така ти ќе знаеш дека не сум те заборавил
А болката,не ја признам
Макар сите ветришта ме шибале сурово
Знам,ќе лутам како распарчена сенка
Во сите мои ноќи
И ќе бегам од заборавот
Макар и во најдалечната пустина
Каде љубовта моја за тебе
Ќе ја чувам во ладовината на палмите.
А ти
Ти и тогаш
Биди Феникс во моите мисли.

Кога ќе ја тргнеш пајажината од заборавот

Кога ќе ја тргнеш пајажината од заборавот за нашето небо
Во твоите кошмарни сништа заприго времето
Избришиги сите солени солзи кои ти течат
Пред огледалото на вистината признајги сите порази.

Кога самотијата ќе те скрши и тагата од душата бигори ќе корни
Погледај во далечините каде заборавените светови сеуште плачат
Погледај низ прозорот на срцето и слушниго липтежот на ноќите
Таму немо свери вилонината за моите неродени утра.

Кога сите ветришта што сал немир носат во бездните се смират
Ти,не пишувај повеќе во книгата на лагите величенствени зборови
Кога црната гавранова стрела те погоди како казна
Не му врти лице повторно на злото,со крвта твоја ќе си поигра.

Кога пред Бог се заветивме

Кога пред Бог се заветивме
Дека само смрта ќе не раздели
Ти, беше насмеана
И привидно среќна
Ама ете
Смрта дојде како искушение
Во твоите вени
Јас
Влегов во твојт гроб
Да не и дозволам да влезиш
А ти
Стоеше на работ од јамата
Во туѓа преградка
Си широко раширени ноздри од туѓата пот

Круг или Имагинација

Живееш како еден сон
трула почва
чекориш и одиш кон целта
јалова надеш
молчиш да не ги брануваш чувата
слепи мигови
отспотива светлоста те мами
празни зборови
никогаш и не си се родил
тоа е вистината
и повторно од почеток започнуваш
времето е измамник
од место на место се селиш
бесцелно лутање
молчи тишината за те*е
сомнежот е тој
крик душа и лага
тргнуваш
нова вистина нов круг
зарем е можно
знаеш сега каде е крајот
или беше почеток

Љубовно умирање

И љубовта има умирање
 И ова не го знаев, еве го дознав тука крај млакиов оган
 Не баботи веќе како некогаш
 Низ млаките пламенчиња вистината ја расфрла насекаде

Кога сенката веќе нема да биде сенка
 Кога кожата нема да е веќе кожа
 Кога коските пожолтени со правот ќе се борат

Гнила дланка милост не ќе знае
 Непокорот покорен ќе биде, можеби несвесно поразен
 Скомињава месо од апеж врисок нема да прави
 Капка блесок радост нема да носи
 Неврат на лика залепен ќе биде
 И тогај каменот прав биднува

Ете така некако умира љубовта
 Отспротива на ледина зелена
 Вештер стар и ветер див славје прават тогај
 Низ танц кој малку блуден е
 Мало крукче прават
 Потоа поголем , па најголем круг

Во кругот на кобила стара јаваат
 Со огнена желба благосиња и делат
 Ноќва последен пат си важна
 Од утре јанси ќе те јадат
 Низ забите саде скомиња ќе ти врват
 Сама самотна гледај бидна
 Од север до југ
 Од исток до запад
 Тоа е твоето кралство
 Без поданици
 Без дворци
 Само пепел
 Овде куп
 Таму купишта

Ме праша гавранот

Ме праша гавранот
Додека ветерот ми го чистише лицето
Со своето студенило
Дали сеуште сонувам живи сништа
Одговорив со моето прашање
Ако твоето сегашно постоење е во стварноста
Значи моето минато било само една илузија
И се што сум сонил
Се сличило без моето присуство

На мојата сакана Курва

Стануваш мој копнеж кој го носи секојдневно шепотот на времето
низ безбројните шупливи молитви
што ете во празново време ги смислувам
и ги изговарам со премалените и испукани усни..
се насмевнувам потоа
што и денешните се празни и бесцелни молитви...
станав миленик на илузијата
а таа проклетницата
низ своите тесни измислени ходници ја привлекува сликата на твоето тело
со своите подивени страсти што си ги криела од мене...
колку си само убава
посакувана,
сега знам зошто машкиот поглед неможе да ти одолее.
Ти и со појавата мамиш...
не сум љубоморен на мажите кои сега те имаат
малку сум лут на судбината
што мораше да ме награди со такво женско суштество,
а да го осакати дарувајќи му нему лажни страсти....
мирисот на карминот кој е со арома на јасмин го обожаваш.
го почувствував низ тесните Битпазарски сокаци
каде како печат си го оставила...

Некаде длабоко во мене

Некаде длабоко во мене
гласовите се претвораат во тишина
а темнината во светлина
светот за кој ви зборувам не можете да го видите
но сепак живееќи во темнината
мислите дека одвнатре ме јади густот мрак
можеби не разбравте за што зборувам
но да запеам, мојот глас е грозен
и вие секако ќе ги затворите ушите
како што ви се затворени очите
се плашите и да зборувате за се ова.
.но на едно место
во тоа што вие го нарекувате темнина пишува..
во нашиот живот добиваме многу малку шанси
да им помогнеме на другите...
ако не верувате дека е така
барем пуштете една искрена солза
да искрена
и можеби додека паѓа таа солза
ќе видите
дека секоја солза е еден мал океан
во кој се удавени сите ваши надежи...

Простими по Трет Пат

Јас немам повеќе причини да одам по каливи патишта
 каде што твоите солзи ги создадоа...
 сега знам
 дека и во илузијата си среќна...
 сега знам
 дека си вешт мајстор
 и неуморен неимар на тие розови светови...
 прости...
 но мене и насмевкатава што ја добивам ми е доволна..
 кратка е
 кратка колку што е долг мојот ден
 а се останато е некое сивило...
 и во тоа сивило
 каде знам
 дека некаде во далечините свети сонцето сум среќен...
 прости..
 ќе го оставам мојот ангел три дни да биде со тебе
 во него е мојата љубов
 нека тој ти каже за мене..
 тој знае за сите мои глобочини
 каде што спиев во ноќите ладни
 тој ги познава сите сите мои бездни
 каде што со крвави делови од моето срце одев..
 прости по трет
 и последен пат те молам...
 ќе ја уништам и твојата имагинација која живееше во мене
 живееше
 хранеќи ја така проклетијава која градиве ми ги исполни со црнило
 кое ме разградува...
 не се плашам од неминовноста
 бидејќи знам дека си ми должна уште еден живот..
 се секаваш...
 кога брезите шумолеја весело
 ти под сенката нивна се заколна дека ќе ме следиш три животи..
 јас со три жешки бакнежи ти потврдив
 и жигот во твоето срце го оставив...
 наместо збогум...
 таму нема да бидам рицар кој смрта ја предизвикува
 нема да бидам тажен поет..

таму ќе бидам
најубавото дете на месечината
ќе ме препознаеш лесно
на полноќ кога ќе огреам во твоето трепеливо срце....

Синоќа те посетив

Синоќа те посетив во сонот твој...
 незнам како
 или можеби знам но молчам...
 додека спиеше со скриен грч на лицето
 и навалена глава на машкото рамо....
 ги видов понорите на твојата болка
 само што не рикнале збеснато
 сеуште си моќна да ги мириш со илузијата...
 сега навистина те молам
 да ми простиш што последното жарче на мојата љубов
 жарче што така љубоморно го чував
 цели три години од сите лути ветришта
 силни дождови и зли луѓе...
 го оставам во твоето срце
 нека стои...
 којзнае
 можеби кога самотијата тебе ќе те прегрне...
 незнаеш сега колку студенило има во неа...
 нека те грее и тебе и сите наши спомени...
 јас веќе станав дете на облаците
 леглото со перја најнежни го редат...
 нема да свират фанфари за мене
 ни пак оди ќе се пејат...
 есенските дождови солзите ќе ми скријат
 есенските магли поздрав ќе ми пратат
 и со густината патеката ќе ја избришат...
 ако несакаш ова жарче да пламти
 кога ќе се разбудиш
 не се сеќавај на сонот
 и јас нема да постојам веќе.

Товар

Товарот од плеќите го симнав
Планина стара беше тоа
Спомени кои напати болка носеа
Чекорот по макадамиве го пуштив
Песната од галебот да ја слушнам брзав
Кон брегот каде брановите играа
Ноќта милозлива ете сега беше
Мелем ми пушти
Со свездени капки ме ороси
Елан ми даде
Исто како некогаш
Паметам тогаш дете бев
Од мечтите килими ткаев
Од сништата перничиња меко полнев
Ги распостилав по бескрајот
Тоа беше пловидба бес крај
Со времето борба водев
Уморен и папсан
Питомите утра ги дочекував
Им кажував добро утро со преградка
Само пладнето беше сурово
Суви ветришта ми праќаше да ме кршат
На илјада парчиња
Ехото на месечината тогаш ме тешеше
Уште малку остана
Знај повторно ќе другаруваме

Три солзи

Му должам на небово барем три солзи да капнат
Не ја подигам главата
Само на земјата ќе ги пуштам
Таа другарува од вечноста заедно нека му ги прати
Првата на исток ја оставам
Кај камењариве каде бев некогаш
Нема таму белутраци врели да ја изгорат
Втората на запад полека нежно ќе ја спуштам
Во гората густа дабова
На среде каде седум пања има тука нека остане
Третата на југ со птиците ќе ја испратам
Покрај морето нека ја спуштат
Бурите силни со себе ќе ја понесат
Во бескрајот ќе биде
На север јас така олеснет ќе заминам
Снегови мразови има
Не се плашам само чекорот го пуштам

Фенер

Кога само еднаш
Ќе го слушнеш ритамот на моето срце
Ќе посакаш
Да го заиграш лудиот танц
Зарем повторно не слушаш
Моја малечка пеперутке
Која постојано леташ околу мене
Се плашиш да се доближиш
Небаре сум фенер
Застани само за миг
Направиго твојот познат
Лет во место
Ќе те милувам нежно
Со светлината од моите очи
Ќе те милувам
По твоите нежни криља
Застани
Ќе ти пуштам само еден зрак
Танцувај вечерва само за мене
Кога утрото ќе ја згасне светлината во мене
Ќе бидам само фенер во твоите спомени.

Ходник на болката

Низ темниот ходник на болката се провлеков
 и со последен грч на телото се исправам
 пред вратата на вечната светлина
 тивко изговарам...
 тука сум
 некоја темнина досега ме прекриваше
 прикован на едно место долго ме држеше
 сега без страв во себе
 без товар на плеќите
 без земен сјај во очите
 застанувам
 исто како пред првиот зрак да ми го подариш
 повторно да се вратам таму каде што бев....
 полека слушам
 како вратите на ходниците на времето
 се затвораат со чкрипење
 некои кои премногу со спомени се исполнети
 квичат од разочарување
 што веќе никој веќе нема да шета во нив
 ќе останат празни и напуштени...
 ланците на куп ги оставам со кој бев окован во коските
 срцето
 од премногу ситни парчиња што останале од него
 едвај го собрав
 и тоа на рвеникот го положив
 како доказ дека сеуште низ него течи црвена течност....
 раката невидлива што до вчера била насекаде
 сега се подава
 и последните мисли ги пушта да ми пролетаат....
 се заколнавме
 дека само смрта ќе не раздели
 а евеме сега тука стојам сам
 гледам нозеве кои до вчера крвави беа
 од бесцелнот лутање по стрмините патеки на болката
 сега чудесно се исцелени
 раните со светлосна брзина зараснуваат
 со некоја златна блескавост стапалките се облеани

чисти се што на заветот не згазнаа
одникаде се појавува истата круна
што на глава ни стоеше
но со поголем сјај е сега
многу топлина има околу неа
и повторно
одата на љубовта одекнува со трубите милозвучни
најавуваќи го моето доаѓање.....

Чуварот на бездната

Зборуваше мртвата душа
Која чувар на бездната беше
За љубопитните
За тие кои страста ги водела
За тие кои разумот им спиел
Етеги сега
Во вечната проклетија лутаат
Излезот го бараат
Незнаат
Секој крик безнадежност е тоа
Само скалило подолу е тоа нивно
И погуста поболна проклетија
Ги оставија телата самоволно
Билки овенати
Солзи очајни сега ги хранат
Зборуваше мртвата душа
Која чувар на бездната беше
Им реков
Во сонот ги потсетив
Забораветеги зборовите кои ви ги кажаа
Тие илузија носат
Лажната вера ги роди
Копилиња на белината се
Со лажен сјај ќе ве заслепат
Со лажни титули ќе ве наградат
Ќе ви речат Големи сте
Сега во царството дојдете
Проклетијата нахранетеја
Зборуваше мртвата душа
Која чувар на бездната беше

Шепотам со самотијава

Ти кажав стопати
 Не се сеќавам, можеби беше илјада пати
 ТЕ САКАМ
 Но ти
 Никогаш не поверува
 Само се смешкаше загатливо
 Со погледот одеше напред во некои твои прерии

Посакував и во тие прерии да бидам трева
 Кога ќе се одмараш, барем телото ќе го чувствував
 Посакував и во тие прерии да бидам дрво со крошна голема
 Кога ќе се одмараш, барем сјајот во очите ќе го видеа
 Посакував и во тие прерии да бидам ладен поток
 Барем така усните ќе ти ги допирав.

Посакував вечноста за нас да биде миг
 Мигот вечност
 И во таа вечност да нема никогаш самотија и болка

Но ти никогаш неслушаше како шепотам само за тебе
 И сега неслушаш како само шепотам со самотијава

Од сите лаги кои ми ги кажа
 Најслатката
 Најубавата
 Најблескава е таа која сега ме пара како нож
 ТЕ САКАМ
 Не го мразам тој збор
 Но сепак ме потсетува на тебе

Ми останаа уште неколку зборови
 Кога ќе одиш по новиот асфалт прочитајги
 Насакаде околу тебе ќе бидат

Ако некогаш повторно посакаш да си играш
 Ете со тој збор, а јас да ти верувам
 Ископај дупка до колена

Викни силно таму
Земјата ќе ми го пренесе
Незнам дали срцето смрзнато ќе затрепери
Незнам дали очите ќе се отворат
Не се надевај на чуда
Чудата за тебе не постојат

Тажна гитара

Не тажи моја гитаро
За твојата скината струна
Етеја
Тажалката стара од грлото извадила
Жила една струна да ти биди
Не тажи моја гитаро
Пени моево срце
Сал бигор го полниш
Сал немир му носиш
Сршен е часот иден
До таму стигнаа твоите песни
Не тажи моја гитаро
Така працта од себе нема да ја турнеш
Така страста нема да ја будеш
Не тажи моја гитаро
Гавраните се радуваат сега
Химната нивна ли ја свириш
Ода на мртвите ќе да е тоа
Не тажи моја гитаро
Молкот ќе ти го пратам
Песната да ја земи
Така подобро ќе биде.

Осамени монолози

Сонам или буден ли сум
Шумот од спилите оштри да го слушнам
Маркова воздишка ли е
Или фијук од боздоган рѓосан
Не тивок ромор од копито

Барем глас еден д кажам
Топола кревка молчи
Сенки во врвови збрала
Облаци ли се твјте сестри
Вишно небо тебе те гали

Молчи сега ти осамен гробу
Тишина гледам си заграбил
Јунак ли песна пееше
Врба тажна лисје разиграла
Осамен врабец игра играше.

Слепи сме Изгубивме

Од онаа страна на Светлина,каде што и Рајот завршува
Престануваат да важат сите постоечки закони
Грмеше Хронос

Сите ваши,наши,нивни,осуди
Се во немилосрдност на Вечните кругови
За тоа прорекнуваа,пророците,пишуваа поетите,не веруваа

Не ја спознавте смрта,затоа можеби со презир ја гледате
Зарем ви кажаа дека е злопамтило лукаво со девет пеколни глави
Не ја гонете,не е свер побеснет.

Слепи сме,изгубивме
Само темниот плач на шумите сега останува да не теши
Затворете ги очите,ги затворам очите,поинаку ја замислав и оваа ноќ.

Време е за разделба
Оваа патека некаде води.
Да,тоа е прстот на Судбината,Да,тоа е прстот на Судбината.

Ќе им забранам на очите

Imperare Sibi Maximum Imperium Est....конечно излегов од темната ноќ,ја распарчив тишината..и сега пеам со младото и лудо ветре...некоја балада,за Љубовта...знам,големата вода е пред мене,брегот на кој ненапишан стои песокот ситен...ќе застан само еден миг,и за Еоните Ода ќе напишам...и за Храмот во моето срце каде што сега Ангелите пеат песна за Светлината...тука во длабочините на мојата душа,тука започна да се создава светот на Платон...тука,којзнае утре колку радости ќе се родат..сега,сега навистина го чувствува времето како тече низ мене,како река незапирлива...

Ќе им забранам на очите барем вечерва да гледаат во далечините...да не бидат погледите залудни,таму не постоиш ти...така е подобро,барем прстите нема да пишуваат некакви си тажни елегии..навистина ќе им забранам...јас сега знам дека постои и друг свет..свет кој нема никакви тајни..и не зборувам напразно...низата на кој беа нанижани болките,ја оставив на една карпа да се суши..некаде во тие болки си и ти...остани таму на каменот и со немирот дружисе..навистина вистината била горчлива,а твојата душа студена...чудно..последната полупасана пеперутка,леташе околу еден полумртот спомен,кој паѓаше во бездната..а ете..сеедни ми беше и таа што ќе умри вечерва...сега гледам на дланкава,ја нема линијата која судбината ја напиша одамна....стана конечно безимен странец во моите мисли..

Се прегрнаа годините мои,и рекоа..време е за одмор...поклонисе сега пред длабочините на твојата душа,и почувствуваја твојата мисла некажана...и ќе ги слушнеш тогаш чекорите неизодени..знаете...ќе се насмевнам...знам дека е тоа мигот што го исчекував...ќе чукнам за секој случај на дрвото..злото да не слушне..чекаќи полноќ сказалките да се преклопат,а јас да се предадам на Бесконечноста

Кратка Биографија

Никодин Чернодримски(Трајче Јованчески)

Сјајот на ѕвездата под која сум роден повеќе не трепери така силно во оваа мирна и тивка ноќ,сега само невидливите очи на судбината ме гледаат од далечините,бдееќе над секој миг нероден,но ете Јас низ моите сеќавања се прашувам,каде ли отидоа во таа Светлосна Река сите минати животи,знам некој ќе рече..размислуваш за утопијата наречена Вечен Живот..не..ќе ви кажам..низ сите минати денови,месеци,години само ја раскажував најубавата Балада за Бесмртната Душа, таа вистина која ме оплеменуваше,и ми подарува сила се до физичката смрт.

Напати кога одмолчував,моите соништа градеа мостови помеѓу сите желби и можности,одев,трагав,скитав,честопати на патеките каде што несмеев,и во тоа забрането,обичното го претворав во необично.

Па така

Додека се менуваа Еоните,го гледав мојот втиснат лик како се менува,менуваќи се ликот,се создаваа Напишаните Дела,тие

Небесни Симфонии кои ми ги подари мојата Муза.Муза,која ме натера да ги поминам границите кои не им беа дозволени на смртниците.

Знам дека суптилно ме привлече и низ круговите на Данте,и ме натера да тагувам заедно со дождот на прагот каде што Јавето доаѓаше.

Напати бев принуден да ги купувам деновите,за да ја смирам разбрануваната тишина,тишина која се распрснуваше во секоја утринска пурпурност,и тогаш крадев од небото ситни златни зраци,ги пружав исто како дете дланките,и на секој заскитан облак го пишував нејзиното име,Музата,која ме Воздигна,но и ме турна во сите Бездни.

Ако некому му значат бројките тогаш 1964 е годината кога светлината се роди во моето срце,и блескаше се до последниот миг,некаде под Величенствената Маркова Грамада ,каде и сега во спокој под заштита на Месечината спие градот Прилеп.

Верувајтеми,несакам да бидам споменик на младоста,ја немам веќе мојата Муза Јана ,и храброста да отидам на нејзината хумка,но сепак припаѓаме на Бесконечноста,и таму во тие Бескрајни пространства ќе бидаме прегрнати со Антеријата на Љубовта.

А вам,вам,ви ги оставам сите напишани зборови,читајќи ги знам,ќе ги допрете сите невидливи светови,влегуваќи несвесно во вретеното на времето.

Стихозбирки

1.Арнаутска Жетва-2.Астра-3.Балканска Рапсодија-4.Бездомност-
 5.Ден Без Виделина,ноќ без Месечина-6.Дневникот на Еден
 Сонувач-7.Изгубени Мигови-8.Јавето Ако Некогаш Апстинира-
 9.Кај Си бе Другар-10.Како Станав Лита Сенка-11.Крилати Сни-
 12.Македонија и Сонцето-13.Мисловен Дневник-14.Мој Роде-
 15.Мозаик Од Мигови-16.Мртви Сенки на Мртва Стража-17.На
 Спилите им раскажувам-18.Носталгични Ноќи-19.Од Небиднина
 крај Јавето дојдов-20.Огнени Виори-21.Ова не е Мојот Лик-
 22.Пагански Стихови-23.Пелин вода-24.По Патеките на
 Орфеј.25.Прилепски Ехо-26.Шепотот на Скриениот Дамар-
 27.Скрбот како Утеха-28.Трагач по Илузии-29.Успони и Падови-
 30.Во Метежот на Чувата-31.Заборавени Спомени-32.Мртов
 Бунтовник-33.Спомени Собрани во Ковчег-34.Големиот Летач-
 35.Апокалипсата на Мртвото Време-36.Добредојде во Мојот
 Свет-37.Месечеви Сонети-37.Мислите на Еден Ерегор-
 38.Смарагдни Записи-39.Осамени Монолози-40.Во Пукнатините
 на Времето-41.Скрбот како Утеха-42.Ликот на Болката-
 43.Еретик.44.Последните седум дена на Љубовта.45.Моите
 Проштални Шепоти.46.Копиле на Судбината 47.Помеѓу Тишината
 и Животот.48.Оставете ме барем да Сонувам.49.Кукла на
 Судбината 50.Фенерите на Мојата Душа

Поеми

1.Ангелски Шепотења(напишана заедно со Даница Петровска-
 Дани од Куманово и Славица Славкова од Битола) 2.Браќа по
 Мрак-3.Десете Балкански Проклетства-4.Катадневно Тркало-
 5.Монолог со Паметникот-6.Ново Утро-7.Паганска
 Ода.8.Катакомбите на Ужасот 9.Пад Без крај

Драми

1.и сега Шо-2.Нова Кожа.

Романи

1. Последна Молитва-2. Пред Портите на Љубовта-3. Затворија Пандорината Кутија-4. Кара Севда-5. Злокобна Вистина-6. Кафез-7. Приказни кои нетребало никогаш да бидат раскажани-8. Парче Душа-9. Ти Благодарам Месечино-10. Тајната на Нормандови-11. Првиот Ангел.

Монодрами

1. Ало Диоген на Линија.

Новела

1. Кога Животот беше Приказна. 2. Ноќта кога започна се

Збирки Раскази

1. Бразда-2. Неизвесни Патеки-3. Номад во Душата-4. Од Сонот до Јавето-5. Приказни од Малиот Сокак-6. Затворени Кругови-7. Молскавични Мигови-8. Шепотот на Вечноста-9. Битпазарска Хроника-10. Прошетка по Соништата. 11. Грутка Земја

Автобиографија

1. Апостолите на Ѓаволот.

Графички дизајн и изработка на Корицата

Александар Талески

Електронска Изработка на Стихозбирката

Веб Студио Вавилон

Стихозбирка

Никодин Чернодримски- Носталгични Ноќи

Скопје 2009 година

CIP-Каталогизација на публикацијата

Национална и Унервезитетска Библиотека “Св Климент
Охридски”-Скопје

Носталгични Ноќи 2009 година 56 страни

ISBN-10 608-4778-62-3

ISBN-13 978-608-4778-62-2

EAN 9786084778622